

29/04/2014

לכבוד:

שרת הבריאות, גב' יעל גרמן

שר האוצר, מר יאיר לפיד

ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו

הנדון: קריסת מערכת הבריאות בישראל

שלום רב,

פרויקט "מכתבים לבריאות" הוא יוזמה פרטית של אנשים המבקשים להעלות על הכתב את סיפוריהם האישיים, כדי לחלוק עמכם את התלאות והמצוקה שנגרמו להם בשל חוסר יכולתה של מערכת הבריאות להעניק להם טיפול הולם. במכתבים יומיים אלה נפרוש בפניכם את הסיפורים הכואבים מבתי החולים, המרפאות, מוקדי החירום ושאר הנציגויות שנמצאות בתחום אחריותו של משרד הבריאות. אנו תקווה שהשיתוף של סיפורים אלה יעזור לכם להבין את חומרת המצב ולפעול במלוא הנכונות והדחיפות כדי לתקנו.

לפניכם סיפורה של הילה בניוביץ'-הופמן על חוויותיה בשני חדרי מיון שונים באותו יום:

"בעקבות חשד לזיהום בחתך מניתוח גב, רופאת המשפחה המליצה שכירורג יראה את הפצע. אמי ליוותה אותי לבית החולים הקרוב, "השרון" בפתח תקווה. עברה כשעה עד שהתקבלנו לבדיקות ראשוניות אצל אחות עייפה ועצבנית, ועוד כשעה וחצי עד שהגענו לחדרו של הכירורג. הכירורג העיף והעצבני קיבל אותנו לחדרו, ואז מלמל משהו על התייעצות ונעלם לעשרים דקות. המשכנו להמתין. כשהכירורג שב, הוא טען שאינו מוכן לטפל בחתך מניתוח שלא הוא ביצע (?) וסירב לטפל בי (!!!) תוך שהוא ממליץ לי לגשת למיון של בי"ח שיבא, כי שם בוצע הניתוח.

מיהרנו לחדר המיון של שיבא, למרות שהייתי קצת פחות מחודש אחרי ניתוח גב. אפילו את השעתיים וחצי של ישיבה במיון של בית חולים "השרון" היה אסור לי לעשות, טכנית, והנה נשלחתי להמתין שוב. ובכל זאת, החשש מפני זיהום בעמוד השדרה גבר על העייפות. שוב התקבלנו על ידי מזכירה, והתיישבנו לחכות. מיון ראשוני אצל האחיות. תור לרופא. לקיחת דם. המתנה. המתנה. המתנה.

בשלב מסוים כל הגוף שלי זעק מרוב כאבים. אחרי ישיבה של שעתיים וחצי בחדר מיון אחד ועוד שלוש שעות בחדר מיון שני, כשאני לא אמורה לשבת יותר מחצי שעה רצוף לכל היותר בהוראת הרופאים, חיפשתי נואשות מקום לשכב בו קצת. האפשרויות שעמדו לרשותי היו כדלקמן: לשכב על הרצפה, כשאין לי שום דרך להתכופף ושום דרך לקום לאחר מכן, וסביר שזו לא אופציה הגיינית במיוחד; לשכב על שורת מושבים בחדר ההמתנה, אפשרות לא מאוד נוחה לגב ולא לגמרי הוגנת כלפי הממתינים האחרים לטיפול, כי חדר ההמתנה הפך לצפוף יותר ויותר מרגע לרגע; לבקש מהאחיות שיתנו לי מיטה לשכב בה. בחרתי באופציה השלישית, והלכתי להתחנן על נפשי.

"אין לי מיטות", אמרה לי האחיות העייפה והעצבנית במיון אורתופדיה. "לכי דברי עם האח הראשי במיון הכללי." – "מה פתאום באת לכאן?" התרגז עלי האח הראשי במיון הכללי, "לכי דברי עם האחיות במיון הכללי".

אורתופדיה". אני לא טובה בלהיות כדור פינג-פונג, אז בלעתי את רוקי, התהלכתי קצת במסדרון, והשתדלתי לזכור שאנחנו כאן למטרה חשובה. אני חזקה, אני יכולה לעמוד בכאבים.

אבל אחרי 5 שעות המתנה במיון שיבא, שהגיעו אחרי 3 שעות המתנה במיון השרון, שהגיעו אחרי שעה של המתנה בקופת החולים, פשוט לא יכולתי יותר. הלכתי שוב לאחות מאורתופדיה, ואמרתי לה "אני יודעת שעמוס פה היום, אבל אני נמצאת בסיכון של גרימת פריצת דיסק נוספת לעצמי. אני לא יכולה לעמוד או לשבת יותר. אני חייבת לשכב". – "אין לי מיטה!" נבחה עלי האחות העצבנית והעיפה ודחפה אותי החוצה מחדר הבדיקות, "לכי למיון הכללי. אם אין להם מיטה, אין מה לעשות!"

הסצינה הסופית נדמתה לטיטה שנזנחה מתוך מחזה של חנוך לוין: מצד אחד, אישה צעירה ומנותחת-גב, מותשת מיום שלם של התרוצצויות, עמידה ושיבה לסירוגין, דחיות של רופאים ואחיות ומזכירות, ממררת בבכי ומנסה להסביר לאח הראשי של חדר המיון שהיא פשוט לא יכולה לעמוד יותר, כי נשבר לה הגב, שלא לדבר על הזין, מרוב ההמתנה הזו. מצד שני, אח ראשי של חדר מיון בתפוסה של יותר מ-100%, צועק על האישה הצעירה דברים בנוסח "אין לי מיטה! מה את רוצה שאני אעשה, שאקח אותך 'שק קמח' על הגב שלי?? אין מיטות!! אין!!!"

בעקבות המהומה, הכירורג העצבני והעיף שהיה במקום הודיע לי שהגיעו סוף סוף תוצאות הבדיקות, אין סכנה מיידיה מהחתך, ואני יכולה להתאשפז ללילה ליתר ביטחון, או לחזור בעוד יומיים ולנסות לתפוס את המנת שלי ישירות במחלקה. ויתרתי על תענוג האשפוז, והלכנו הביתה, מותשות.

מה שעצוב באמת הוא שזו לחלוטין לא אשמת הצוות. אכן, לא היו מיטות. אכן, היו יותר מטופלים ממה שהמקום מסוגל להכיל. יחד איתנו בחדר ההמתנה היו איש עם כוויה חמורה ברגל, ילדה עם אצבעות שבורות, אישה עם חשד לאפנדיציטיס, איש מבוגר עם חשד להתקף לב. כולם ישבו וחיכו, שעות על גבי שעות. לא בגלל רשעות הרופאים ואטימות המערכת, אלא בגלל שבמילים פשוטות, מערכת הבריאות במדינה לא יכולה לספק את צרכי האוכלוסייה.

מאז שנת 1976 לא עודכנה מערכת התקינה הקובעת את מספרי הרופאים, האחיות, מיטות האשפוז ואמצעים חיוניים נוספים בבתי החולים ובמרפאות. משנה זו ועד התקופה הנוכחית, אוכלוסיית ישראל גדלה מ-3.5 מיליון איש ליותר מ-8 מיליון. כל ההבטחות להוסיף תקנים לאנשי צוות ומיטות אשפוז טורפדו בשל חוק ההסדרים ולא מומשו.

ממשלות ישראל לדורותיהן הזניחו את תיק הבריאות. מערכת הבריאות בישראל כבר לא נמצאת "על סף קריסה", היא קורסת בפועל. כעת האחריות נמצאת בידיכם.

אנו, אזרחיות ואזרחי ישראל הסובלים מדי יום כתוצאה מההזנחה המתמשכת, דורשים להציב את שיקום מערכת הבריאות בראש סדר העדיפויות הלאומי, ולייחס לתקציב ולקשיי התפעול של מערכת הבריאות את אותה מידת חשיבות שמוענקים לתקציב ולקשיים של מערכת הביטחון. ההגנה על חיייהם של אזרחי המדינה כוללת לא רק פעילות צבאית, אלא גם את השמירה על תפקודן התקין של מערכות מצילות חיים, מאריכות חיים ותומכות באיכות החיים. אנו נמשיך להזכיר לכם מדי יום ביומו עד כמה גרוע המצב, עד שנראה שינוי לטובה מיושם בפועל.

בציפייה ובתקווה לטיפולכם המיידי,

צוות "מכתבים לבריאות"

העתקים:

חברי ועדת העבודה, הרווחה והבריאות בכנסת